

[Birthe Nielsen]

komst ned under den grænse, der åbner mulighed for ydelser af forskellig slags.

Vi har over for regeringen netop påpeget, at vi meget gerne ser en mere retfærdig fordeling af de sociale ydelser, således at de mennesker, der virkelig har brug for socialydelser, får dem, og at det ikke er folk med nulindtægter eller fidusfradrag, der får disse sociale ydelser, som måske netop har været årsag til den manglende solidaritet i forbindelse med vort socialvæsen i Danmark. Vi har også sagt til regeringen, at når den fremsætter et forslag om et virkeligt socialindkomstbegreb, vil SF gerne være med, fordi vi mener, at den skattepligtige ydelse, man har i dag, ikke medfører en tilstrækkelig retfærdig fordeling af ydelserne.

Det, vi må beklage, er, at regeringen og forligspartierne, samtidig med at de indfører dette sociale indkomstbegreb, yderligere skærer meget voldsomt ned på de sociale ydelser; noget sådant vil SF ikke være med til.

F. eks. skærer man voldsomt ned på bistandsloven; man skærer nemlig ned på de 40 pct. mennesker, som efter 3 måneder ikke har haft mulighed for at få arbejde og derfor skal nedsætte deres forbrug.

Vi er heller ikke med, når man vil skære ned for de handicappede. Vi har igennem mange år haft en sociallovgivning, som har bevirket, at alle uanset indtægt har kunnet få sociale ydelser ud fra et forsikringsprincip, og her vil jeg især pege på de handicappede og de handicappede børn.

Da særforsorgen blev udlagt til amter og kommuner i januar i år, var det ud fra den forudsætning, at amter og kommuner netop skulle påtage sig den opgave at tilgodese de børn, vi taler om her.

Under udvalgsarbejdet har mange organisationer rettet henvendelse netop om de handicappede børn, og jeg fatter ikke, at regeringen og forligspartierne har villet indføre sådanne tilstande i Danmark, at forældre nu skal til at betale for deres handicappede børn. Det finder vi ganske urimeligt fra SFs side.

Vi finder det også urimeligt, at den invaliditetsydelse, voksne handicappede får, fordi de har større udgifter som følge af deres handicap, også skal indtægtsbestemmes. Det er nemlig i virkeligheden latterligt små beløb, vi står og taler om nu, og derfor er det en hold-

ningsændring til socialpolitikken, som regeringen og forligspartierne lægger frem i dag.

Det er faktisk en historisk begivenhed, der nu sker i Danmark. I kriserne i 1930'erne fik vi Steinckes socialreform, der var en reform, som netop sagde noget om, hvad mennesker har ret til i Danmark. I dag står vi med en ny reform, der betyder, at mennesker fremover ikke har nogen rettigheder, fordi det nu er kommunerne, der skal sidde og skønne, hvad et forældrepar skal have til et handicappet barn. Vi frygter, at mange forældre vil opgive at have deres barn hjemme, fordi både de økonomiske og de menneskelige problemer bliver så store, at mange børn vil blive anbragt på en døgninstitution. Det mener vi er ganske urimeligt, fordi vi ønsker at integrere vore handicappede i samfundet på lige fod med andre.

Lad mig trække en parallel. Når vi i folketinget får et ekstra skattefrit vederlag, fordi vi har nogle omkostningsmæssige ydelser i forbindelse med vort politiske arbejde, er det ud fra den forudsætning, at det er dyrt for os at være politikere. Dette kan godt sammenlignes med de handicappede, for det, vi taler om, er i virkeligheden, at det er dyrt at have et handicap, hvad enten man har et handicappet barn eller man som voksen selv har et handicap, men i kraft af at man har overskud og alligevel muligheder for at gå ud på arbejdsmarkedet er i stand til at undvære pensionen og derfor som kompensation får denne invaliditetsydelse. Da man indførte invaliditetsydelsen i begyndelsen af 1950'erne, var det netop ud fra de forudsætninger, jeg her skitserer. Vi finder det meget beklageligt, at man nu bryder med dette forsikringsprincip og indfører sådanne tilstande i Danmark, at handicappede skal til at betale dobbelt-skat, fordi de har et handicap.

Derfor vil vi fra SFs side ved afstemningen i dag stemme imod forslaget om at indtægtsbestemme invaliditetsydelser til handicappede børn og voksne.

Noget andet, som jeg også vil fremhæve her, fordi jeg synes det er ganske urimeligt, er de foreslåede ændringer inden for daginstitutionsområdet. I dag, hvor man gerne vil have de handicappede børn integreret i daginstitutionerne, har kommuner og stat haft mulighed for at yde støttepædagoger til fysisk og psykisk handicappede børn. Dette skal nu også betales, og det vil sige, at det